

Vikingii

În lungile călătorii din America de Nord la Constantinopol, vikingii au jefuit, au cucerit și au stăpânit multe pământuri. Timp de secole, europenii s-au temut de "turbarea nordicilor".

▼ Acest cap de leu sculptat s-a aflat printre numeroasele obiecte descoperite în corabia Oseberg. Având o lungime de 22 m, aceasta a fost corabia funerară a unei prințese, care, potrivit tradiției, îi purta sufletul în adâncurile oceanului. Alături de ea se îngropau câini, cai și boi sacrificați, dar și obiecte de utilitate.

După căderea Imperiului Roman de Apus, Europa a suferit mai multe lovituri. Cele mai puternice au fost din partea popoarelor scandinave, care, în secolul VIII d.Hr., au început o serie de expansiuni teritoriale. Acești marinari războinici sunt cunoscuți sub numele de vikingi sau nordici.

Principala cauză a expansiunii a fost probabil suprapopularea, și este posibil ca la început vikingii să fi debarcat în noi regiuni pentru a face comerț. Însă ei și-au dat seama curând că le pot cuceri și stăpâni.

Călătoriile vikingilor

Imboldul de a părăsi Scandinavia i-a determinat pe vikingi să caute pământuri nefolosite. În 874, vikingii au ajuns în Islanda, ocupată până atunci doar de câțiva călugări irlandezi; insula a devenit în curând o comunitate înfloritoare cu propria sa adunare, numită *Lucrul*, iar în Evul Mediu a produs o literatură istorică splendidă, ce descria expedițiile vikingilor.

În 981, un conducător viking celebru, Eric cel Roșu, a descoperit Groenlanda și a întemeiat o colonie care a supraviețuit până în secolul XV. Se pare că vikingii au traversat Oceanul Atlantic, petrecând ceva timp în Terra Nova; astfel, ei i-au luat-o înainte lui Cristofor Columb în Lumea Nouă cu câteva sute de ani. Însă această descoperire a rămas necunoscută și nu a avut consecințe.

Vikingii s-au îndreptat în trei direcții principale. Cei care au traversat Atlanticul erau în mare parte norvegieni. Ei au ocupat insulele Faroe, Shetland, Orkney, Hebride, Isle of Man și nord-vestul Angliei. Orașele Dublin, Wexford și Limerick de pe coasta irlandeză au fost întemeiate de vikingii norvegieni.

Vikingii danezi au traversat Marea Nordului și au atacat coasta de răsărit a Marii Britanii, invadând și nordul și vestul Europei, corăbiile lor lungi transportându-i pe susul

▲ Principala armă a unui războinic viking era un topor uriaș (sus). Alte arme erau săbiile scurte și lungi, sulița și arcul.

▲ Vikingii au creat corabia lungă cu chilă, cu o carenă solidă, pentru lungile lor călătorii pe mare. Corabia Oseberg a fost descoperită în 1904 în Norvegia.

Se crede că expedițiile vikingilor au ajuns până în America. O posibilă așezare a fost Newfoundland.

fluviilor (Humber și Tamisa, Rin și Sena) în interiorul teritoriilor. Ei au navigat chiar și prin strâmtoarea Gibraltar ajungând în Marea Mediterană.

Vikingii suedezi, cunoscuți sub numele de varegi, au traversat marile fluvii de pe teritoriul Rusiei de astăzi, ajungând în Constantinopol și chiar și în Bagdad.

Teroarea de pe mări

Ceea ce îi făcea pe vikingi atât de înfricoșători era faptul că veneau pe apă, pe care se simțeau ca la ei acasă, spre deosebire de ceilalți marinari europeni, care rar îndrăzneau să se aventureze la distanțe mari de țărmurile cunoscute. Parcurgând distanțe mari fără prea mari eforturi și sosind pe neașteptate, vikingii le induceau o teroare aparte victimelor lor.

Luptători de temut, celebri pentru accesele de furie războinică, vikingii erau păgâni. Nu respectau bisericile și mănăstirile, bogățiile acestora fiind țintele lor principale. Printre primele acțiuni ale vikingilor în Marea Britanie au fost asediile comunităților religioase de la Lindisfarne și Iona.

În secolul IX, atacurile vikingilor asupra Europei au atins apogeul; împreună cu atacurile maghiarilor și arabilor, acestea păreau să amenințe însăși existența creștinismului catolic. Datorită priceperii cu care vikingii stăpâneau fluviile, nici un loc nu părea sigur. De exemplu, în 840, vikingii și-au făcut apariția la gura fluviului Sena, iar Nantes, Paris, Orléans și multe alte orașe au fost asediate.

Invazii repetate

Jefuitorii reveneau an de an, începând să ocupe insulele mai îndepărtate, de unde să poată opera. Cea mai mare insulă îndepărtată din Europa, Britania, a fost supusă unor atacuri din ce în ce mai intense, începând cu 851. La aproximativ aceeași dată (860), varegii au fondat Novgorod și au navigat spre Marea Neagră, pentru a invadea Imperiul Bizantin. Puțin mai târziu, capitala varegilor a fost mutată la Kiev, care a devenit ulterior nucleul primului stat rus.

După ce s-au instalat în regiunile pe care le-au luat în stăpânire, vikingii s-au contopit cu popoarele care locuiau aici, fiind rapid

Tapiserie din secolul XII înfățișând un soldat normand. În 896 vikingii s-au stabilit de-a lungul fluviului Sena sub conducătorul lor, Rollon. În 911, în schimbul protecției

împotriva invaziilor străine, Rollon a primit pământul de la Carol cel Simplu. Normandia a devenit un stat scandinav celebru.

Detaliu de pe sicriul vikingului Cammin, anul 1100.

asimilați de acestea. Acesta a fost un lucru surprinzător, deoarece ei aveau o cultură proprie, care cuprindea talente artistice impresionante, un dar aparte pentru întocmirea legilor și comerț și o religie distinctă patronată de un întreg alai de zei, în frunte cu Odin.

Convertirea la creștinism

Cu toate acestea, după ce vikingii s-au instalat și au intrat în contact cu vecinii lor, a urmat în curând convertirea lor la creștinism. În Britania, înfrântă de regele Alfred, dar cuprinzând încă o zonă întinsă, invadatorii au făcut pace și au acceptat botezul în 878. În 911, Rollon, conducătorul vikingilor care asediase fluviul Sena, i-a adus omagii lui Carol cel Simplu în schimbul pământurilor ce formau Normandia; după un an, Rollon și supușii lui au devenit creștini. În sfârșit, în est, prințul Vladimir din Kiev a încheiat o alianță matrimonială cu familia imperială bizantină și s-a convertit la creștinism.

La acea dată, coloniștii vikingi nu mai erau norvegieni, danezi și suedezi, ci englezi, francezi normanzi și ruși. Prin urmare, deși vikingii se stabiliseră peste o zonă întinsă, cultura lor a supraviețuit doar în regiunile lor natale și în coloniile insulare.

Prin anul 1000 d.Hr., principalul val migrator a luat sfârșit, iar Scandinavia însăși era pe punctul de a se integra în Europa creștină. Totuși, statele scandinave au rămas mari puteri, iar regii danezi au condus Anglia între anii 1013-42. În 1066, Harold al III-lea, un pretendent norvegian la tronul englez, a fost răpus în lupta de la Stamford Bridge, dar un descendent normand al vikingilor, Wilhelm Cuceritorul, a devenit rege când, 19 zile mai târziu, l-a înfrânt pe regele Harold al Angliei în lupta de la Hastings.

DATE IMPORTANTE

793-795

Vikingii asediază Lindisfarne în Northumbria și invadează Scoția și Irlanda.

802

Iona asediată

840

Vikingii întemeiază orașul Dublin

841

Vikingii își fac apariția în forță la gura fluviului Sena

845

Este asediat Parisul

851

Începerea invaziei daneze asupra Angliei

859

Vikingii fac ravagii în Marea Mediterană

860

Primul atac viking asupra Bizanțului; vikingii se instalează în Novgorod; fondarea statului rus

874

Vikingii ajung în Islanda

878

Pacea anglo-vikingă de la Wedmore; danezii trec la religia creștină

911

Rollon, șeful vikingilor, pune bazele ducatului Normandiei; varegii obțin un tratat favorabil cu Bizanțul.

981

Eric cel Roșu descoperă Groenlanda

988

Vladimir, prințul Kievului, devine aliat al bizantinilor și se convertește la creștinism

1013-42

Conducere daneză în Anglia

1066

Cucerirea normandă a Angliei